USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. X. T.,** zastoupeného opatrovnicí JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Polní 980/92, Brno - Štýřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2010, č. j. OAM - 72/LE - PA03 - PA03 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2010, č. j. 56 Az 43/2010 - 19,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Opatrovnici stěžovatele JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce, se sídlem Polní 980/92, Brno - Štýřice, **se určuje** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5760 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný správním rozhodnutím ze dne 23. 3. 2010, č. j. OAM - 72/LE - PA03 - PA03 - 2010, zastavil řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal, že jeho žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že se krajský soud pokoušel v rámci procesních úkonů ve smyslu ustanovení § 108 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zastihnout stěžovatele na jím naposled udané adrese Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná. Pokus o doručení prostřednictvím držitele poštovní licence

byl bezvýsledný, s tím, že adresát se odstěhoval. Krajský soud poté přistoupil k pokusu o zjištění místa jeho pobytu prostřednictvím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie. Z jejího sdělení ze dne 21. 10. 2010 vyplynulo, že stěžovatel Zařízení pro zajištění cizinců Poštorná opustil dne 14. 9. 2010 a jeho současný pobyt není znám. Dále Policie ČR sdělila, že cizinci byl udělen výjezdní příkaz s platností do 13. 10. 2010. V návaznosti na toto zjištění ustanovil městský soud stěžovateli opatrovníka z důvodu neznámého pobytu a kasační stížnost předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud pak dotazem (odpověď z 17. 1. 2011) na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ověřil aktuálnost údajů sdělených již krajskému soudu dne 21. 10. 2010 a zjistil, že stěžovatel žádnou jinou adresu neuvedl. V evidencích žalovaného pak není stěžovatelův pobyt uveden a nepodařilo se jej zjistit ani dalším šetřením (sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, regionálního oddělení pobytu cizinců Brno z 14. 2. 2011). Za této situace Nejvyšší správní soud nevidí jiné možnosti, jak dále po stěžovateli pátrat, lze mít tedy za prokázané, že pobyt stěžovatele není znám.

Podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu soud zastaví řízení ve věci přezkumu rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož v současné chvíli Nejvyšší správní soud nevidí jinou možnost, jak zjistit skutečný pobyt stěžovatele, než jaké využil krajský soud a Nejvyšší správní soud, nezbylo mu, než rozhodnout o zastavení řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu z 29. 10. 2010, č. j. 56 Az 43/2010 - 41, ustanovena opatrovnicí pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jana Kuřátková, advokátka. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii se poskytováním právních služeb rozumí rovněž činnost opatrovníka pro řízení ustanoveného podle zvláštního právního předpisu, je-li vykonávána advokátem. Odměny advokátům za poskytování právních služeb stanovuje vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Mimosmluvní odměna advokátu náleží za úkony právní služby, které advokátní tarif vypočítává v ust. § 11. Nejvyšší správní soud tedy musel posoudit, zda lze úkony opatrovnice ve věci učiněné (přijetí rozhodnutí o ustanovení opatrovníkem a studium soudního spisu u soudu dne 6. 10. 2010 a dále doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 10. 2010) podřadit pod některý z vyjmenovaných úkonů.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu totiž mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Soudní praxe při výkladu tohoto ustanovení vychází z toho, že k přiznání odměny za tento úkon právní služby dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným. Tento výklad však vychází ze „standardní“ situace, kdy na straně klienta se nevyskytuje objektivně nic, co by bránilo první poradě mezi zástupcem a zastoupeným. Je-li však advokát ustanoven opatrovníkem účastníka řízení proto, že účastník je neznámého pobytu, pak pochopitelně

nelze první (ani žádnou další) poradu uskutečnit. Za této situace Nejvyšší správní soud aplikoval § 11 odst. 3 advokátního tarifu (za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou nebo účelem nejbližší) a ustanovené advokátce - opatrovnici přiznal odměnu za tento úkon právní služby (§ 11 odst. 1 písm. b/ a odst. 3 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud pak ještě přiznal odměnu za doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 10. 2010 (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu).

Výše mimosmluvní odměny je v případě, v němž advokát vykonává funkci opatrovníka účastníka, jehož pobyt není znám, stanovena na 300 Kč za jeden úkon právní služby (ust. § 9 odst. 5 cit. vyhl. ve spojení s § 7 cit. vyhl.). Nejvyšší správní soud však v této souvislosti musí zohlednit skutečnost, že krajský soud nejprve advokátku ustanovil stěžovateli jako zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti (usnesení z 23. 9. 2010, č. j. 56 Az 43/2010 - 33). Toto usnesení však nenabylo právní moci, neboť se jej nepodařilo doručit stěžovateli; při pokusu o doručení vyšlo najevo, že stěžovatel je zřejmě neznámého pobytu. Teprve poté krajský soud vydal nové usnesení, jímž ustanovil advokátku opatrovnicí stěžovatele (č. j. 56 Az 43/2010 - 41, advokátce doručeno dne 15. 11. 2010). Poněvadž advokátka činila oba úkony právní služby ještě před vydáním usnesení o ustanovení opatrovnicí, je třeba posuzovat tyto úkony jako činěné ustanovenou zástupkyní. Na margo věci lze už jedině dodat, že advokátce nelze klást k tíži (a přiznat nižší odměnu) skutečnost, že jednala na základě nepravomocného usnesení soudu, neboť tato skutečnost jí nemohla být známa; advokátka naopak svým rychlým jednáním postupovala zcela v souladu se zájmem stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy určil celkovou výši mimosmluvní odměny podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve spojení s § 7 cit. vyhl., tedy 4200 Kč (dva úkony právní služby po 2100 Kč). Nejvyšší správní soud též opatrovnici přiznal 2 x 300 Kč jako náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Částku pak Nejvyšší správní soud zvýšil o 20 %, neboť opatrovnice je plátkyní DPH, což soudu osvědčila. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. proto soud přiznal advokátce částku celkem 5760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu tohoto soudu a k výplatě stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu